

SUPLEMENT
LI 177 gener 2022

LLUITA
INTERNACIONALISTA

**Situació política,
programa d'acció
i tasques**

XV Conferència
Lluita Internacionalista
20 - 21 novembre 2021

LI

Situació política

1. La pandèmia i la crisi capitalista

1.1. Està lluny de resoldre's la pandèmia. La jerarquització de països que imposa l'imperialisme, que exclou la gran majoria del planeta de les vacunes i els recursos mèdics per tractar la pandèmia, és una bomba de rellotgeria en espera que noves variants del virus es puguin desenvolupar i estendre's. Una política que no només és profundament insolidària sinó que, a més, fa vulnerable la recuperació postpandèmica també als països imperialistes. No hi ha política efectiva per al control de la pandèmia que no parteixi de l'alliberament de les patents i un pla global de vacunació i mitjans mèdics.

1.2. La polarització social s'accentua. El nombre de mil·lionaris s'ha duplicat a l'última dècada de crisi capitalista. Avui, aquests 2153 capitalistes tenen més riquesa que 4.600 milions de persones (60% de la població mundial). Ha retrocedit l'ocupació i els salaris i ha augmentat la precarietat, la qual cosa fa que moltes de les noves pobres sigui població amb ocupació. El capitalisme aprofita les crisis per a una nova concentració de capitals.

1.3. La crisi econòmica capitalista oberta el 2000-2008 s'aguditza amb els efectes de la pandèmia. Tot el planeta està en números vermells. Els grans plans de rescat de les potències imperialistes, *Next Generation* a la UE o els plans d'estímul bilionaris de Biden, no són més que entregues massives de diner públic a les grans corporacions. Si a la crisi del 2008-2009 va ser la banca la destinatària d'aquesta ajuda massiva, avui són les grans empreses les que esperen el manà públic. Aquesta injecció massiva de diners públics genera noves bombolles especulatives i dispara el deute de tots els països. Tot i aquestes mesures, l'evolució de la crisi econòmica es torna imprevisible a curt i mitjà termini. El quart trimestre del 2021 s'han conjuntat una sèrie de factors que han posat en qüestió les previsions optimistes de creixement de l'economia mundial: la crisi energètica (amb l'escandalós increment de l'electricitat a Europa), la manca de contenidors, els problemes de transport, la crisi climàtica...

1.4. La retirada dels EUA de l'Afganistan aprofundeix el debilitament del seu pes a la regió després de les retirades d'Iraq i Síria. La nova era que preconitzava Bush fa 20 anys quan va atacar l'Afganistan, amb un gendarme americà inqüestionable controlant el món després de l'enfonsament de la Unió Soviètica, ha fracassat. Això no vol dir que l'imperialisme ianqui no sigui,

amb diferència, el més gran dels imperialismes, prou perquè no hi hagi a l'horitzó immediat noves conflagracions mundials com les que van creuar el segle XX. L'espai que deixa l'imperialisme nord-americà l'ocupen altres, com ara el rus o el xinès. Rússia reactiva la seva presència militar i consolida la seva posició com a segon venedor mundial d'armament. La Xina, a nivell econòmic, segueix la seva expansió i ja ocupa el tercer lloc en exportació d'armament. Però, malgrat els conflictes que hi pugui haver entre ells, formen un front contrarevolucionari contra els pobles. Cap no té un caràcter progressiu.

Altres potències regionals busquen ampliar la seva àrea d'influència. Així Turquia, en el conflicte a Orient Mitjà, disputa pel control de la zona amb Aràbia

Agost 2021: aeroport de Kabul durant la retirada

Saudita i Iran, o l'extensió de la seva influència a les repúbliques ex-soviètiques de l'Àsia Central. També el Marroc actua com a gendarme del capitalisme al nord d'Àfrica, ratificat amb el reconeixement de l'Estat d'Israel per part del Marroc i de les terres saharauis com a territori marroquí per part dels EUA.

1.5. La destrucció ambiental capitalista prossegueix la seva escalada amb conseqüències evidents: grans incendis, pluges torrencials, fortes sequeres, manca d'aigua... mentre els plans de recuperació capitalistes, que parlen d'economia verda o sostenibilitat, són en realitat més destrucció ambiental capitalista. Sectors de joventut encapçalen la nova onada de mobilitzacions contra el canvi climàtic. Una característica fonamental d'aquest moviment és la consciència imprescindible de la internacionalització, encara que sovint no posa en dubte el model econòmic capitalista.

1.6. **Els plans d'ajustament** carreguen el pes de la crisi i el deute sobre la població treballadora. A la primera sacsejada de la crisi, a partir de 2011, van arrencar els **processos revolucionaris** al Nord d'Àfrica i Orient Mitjà, mentre moviments del 15M o *Reclaim the Streets* mobilitzaven amplis sectors populars i de joventut a nombrosos països. Al 2019 una forta onada de mobilitzacions combinava la denúncia dels plans d'austeritat amb reclams democràtics (Líban, Xile, Equador, Haití, Iran, Iraq, Hong Kong...).

1.7. **La pandèmia va aparcar les mobilitzacions i va permetre que els governs aprofitessin la situació per amplificar la repressió.** A la vegada, però, va incorporar a les desigualtats vigents les derivades de les polítiques amb què es va abordar l'emergència sanitària. Al febrer, mobilitzacions a República Dominicana i Haití; al març, Paraguai; des de finals d'abril el poble colombià es llençava al carrer contra l'ajust tributari d'Iván Duque. Va caure el ministre i el projecte, però la lluita va continuar i també la brutal repressió del Govern. A Perú, les mobilitzacions de finals de 2020 -amb la caiguda de Vizcarra i Merino-, s'han traduït en un gir electoral a l'esquerra amb el triomf de Castillo. Un gir que ja es va produir a Xile a les eleccions d'abril i podria confirmar-se a les properes de novembre. Al Líban les mobilitzacions del gener es van reproduir al març i a l'agost, a l'aniversari de l'explosió del port de Beirut. Al juny, va tenir lloc la vaga general palestina que va unificar tots els territoris palestins, no només contra l'ocupació d'Israel i la repressió a Gaza, sinó també contra l'autoritat palestina. Aquestes mobilitzacions van ser durament reprimites.

1.8. **Aquesta polarització social imposa una polarització política:** ahora que creix la desigualtat, creix la lluita de classes. Els estats augmenten la repressió, l'única manera d'aplicar els plans de fam i misèria. Sobre aquestes bases creix l'extrema dreta, empena per sectors del capital financer per intentar canalitzar la desesperació de sectors de la petita burgesia i la classe obrera, per impedir que l'esclat es produeixi contra el sistema burgès. Els Trump, Bolsonaro, Urban, Salvini/Meloni, Le Pen, AFP o Vox tenen característiques diferents, sovint aixequen banderes de «llibertat», combaten l'esquerra, el feminisme i el moviment LGTB, sovint des d'un punt de vista racista i negant el canvi climàtic. L'extrema dreta encara no gosa atacar físicament el moviment obrer, encara que veiem els primers signes en l'atac a la seu de la CGIL a Roma. Tampoc apareix abraçant directament el feixisme, però sí preparant-se per resoldre la lluita de classes, no només a les institucions, sinó també als carrers.

1.9. **La manca d'un pol revolucionari** és el gran mal que impedeix que la predisposició a la lluita de les masses es pugui canalitzar cap a un procés revolucionari triomfant. Ahora és el resultat de la reculada en la consciència de classe que és urgent remuntar. La distància entre la necessitat i la debilitat de l'aspecte subjectiu és una característica comu-

na de les grans mobilitzacions, així com la tendència a la internacionalització de les lluites. Exemples com ara la lluita feminista i la batalla contra el canvi climàtic tenen forts components internacionals. Cal recolzar-se en les lluites per impulsar la unitat d'acció de les organitzacions i moviments socials. És recolzant-nos en les lluites que cal desenvolupar una política sistemàtica d'unitat de les forces que es reclamen revolucionàries. És aquesta permanent **necessitat de construir un referent de lluita internacional la que ens ha de permetre avançar en la reconstrucció de la IV Internacional.**

1.10. **El resultat del FIT-U a les eleccions argentines: és un exemple a difondre i a seguir.** Recentment hem conegut els resultats de les eleccions a Argentina i l'històric resultat del FIT-U (*Frente de Izquierda de los y las Trabajadoras – Unidad*) del qual forma part la nostra secció argentina a la UIT-QI, *Izquierda Socialista*. El FIT-U ha aconseguit 1.264.238 vots, obtenint quatre diputats nacionals, dos provincials, onze regidors a Buenos Aires i dos legisladors a CABA, consolidant-se com l'única opció política per als i les treballadores davant dels partits patronals tradicionals i de la ultradreta.

No podem obviar la importància que una coalició obertament trotskista i amb un programa rupturista que inclou el no pagament del deute i el cessament de la subordinació a l'FMI se situï com a tercera força electoral a Argentina.

En el nostre context polític recent, s'ha anat imposant la lògica que per construir un referent de masses cal diluir el programa. L'exemple més gran d'això és la trajectòria de Podemos, però també el podem veure com una tendència, encara sense consolidar, a la CUP. És especialment important, per tant, donar a conèixer al màxim l'experiència del FIT-U, per contrarestar aquestes tesis polítiques i també les que afirmen que el trotskisme no es pot convertir en un referent de masses entre els i les treballadores.

2. La Unió Europea, debilitada

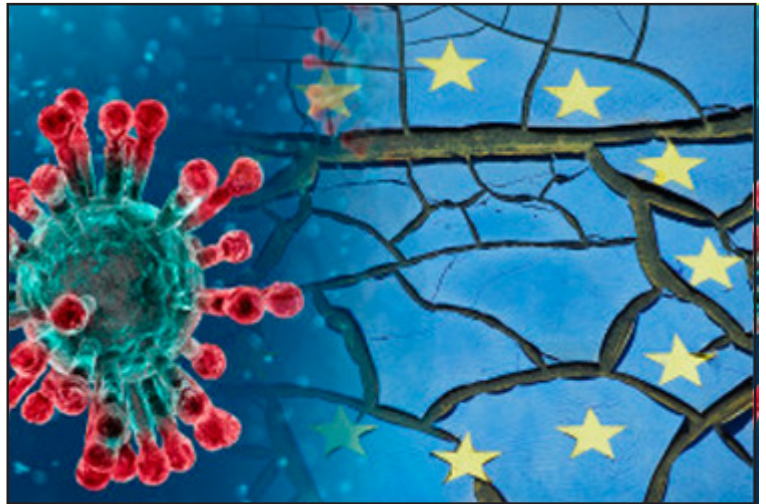
2.1. La retirada precipitada de les tropes europees de l'Afganistan, després de l'imperialisme nord-americà, dona una imatge nítida del paper secundari i subordinat dels imperialismes europeus davant dels EUA i el seu **progressiu debilitament polític, militar i econòmic**. Relata l'informe de JP. Morgan d'octubre de 2020: «*La zona de l'euro continua perdent importància a l'escenari mundial. (...) el pes de la zona euro ha tingut una tendència a la baixa molt clara des que marqués el màxim de poc més del 25% del PIB global el 2011*». La retirada de Gran Bretanya de la Unió Europea (UE) va reafirmar aquest debilitament i, alhora, obre el camí a noves ruptures.

2.2. **Les condicions de vida cauen amb la crisi**: 3 milions d'aturats més respecte del nivell d'ocupació a la zona de l'euro el quart trimestre del 2019. I dins de la UE, **la crisi ha servit per eixamplar les diferències entre els estats**. Les taxes d'atur rècord l'agost del 2021 van correspondre a Grècia (14,6%) i Espanya (14,3) %, i van assolir una taxa d'atur juvenil del 38% a Espanya i del 35% a Grècia. La pobresa mitjana afectava un 20% de la població, mentre que en diversos estats –entre els quals l'espanyol–, se situava per sobre del 25%.

2.3. La reactivació de la crisi, accelerada per la pandèmia, porta la UE a engregar una nova enorme injecció de massa monetària, que majoritàriament anirà a parar a les grans multinacionals europees. Els fons **Next Generation** (NG/UE) suposen 806.900 milions d'euros. Aproximadament la meitat són subvencions a fons perdut, l'altra meitat crèdits i, per tant, es comptabilitza com a deute públic i estan condicionats a l'aplicació de reformes laborals. El programa NG/UE acompanya el Pla de Recuperació de la UE amb 1,1 bilions d'euros més per al Marc Financer Plurianual 2021-2027. De conjunt, es tracta de la **transferència de recursos públics més gran a les arques de les grans multinacionals**.

2.4. **El blindatge de les grans multinacionals industrials europees** suposarà un creixement més gran de les desigualtats, ja que aquestes multinacionals es blinden **als seus països d'origen** (Alemanya i França, per exemple, per a l'automòbil) **amb tancaments i acomiadaments en altres estats de la UE per deslocalitzar a països més barats**. Així mateix, desapareix el deute públic, que caldrà començar a tornar amb retallades de la despesa pública a partir de 2024. Un deute públic a la UE que arriba als 12,3 bilions sobre un PIB de 13,3 bilions d'euros, amb estats com Grècia amb més del 200% del PIB en deute. Les impressionants xifres de **deute públic demostren que és impagable**. La devolució i el pagament dels seus interessos es converteixen en una càrrega perpètua que pagaran la classe obrera i sectors populars.

2.5. **Avança la inestabilitat política als estats de la UE**. Els grans partits de centre esquerra i centre dreta que, durant dècades, han estabilitzat les institucions parlamentàries -recolzant-se en la petita burgesia i l'aristocràcia obrera- entren en crisi mentre apareixen noves formacions a la dreta i l'esquerra. El creixement de les desigualtats socials unit a

l'enduriment repressiu a tots els estats sembla les condicions per al desenvolupament de **formacions d'extrema dreta**. Amb l'enlairament de Vox a l'Estat espanyol i l'aparició de Chega a Portugal, es completa la presència de l'extrema dreta a tot el continent.

2.6. L'altra constant d'aquestes formacions d'extrema dreta és el racisme contra els i les immigrants. Racisme que també es recolza des de les institucions de la UE, amb la brutalitat de la repressió de les lleis d'estrangeria, la criminalització, el desplegament militar contra la immigració i el finançament de tercers països fora de les fronteres per a la detenció de fluxos migratoris. En realitat, les **lleis d'estrangeria són reformes laborals aplicables en sectors no deslocalitzables** de l'economia i que permeten una sobreexplotació enorme del treballador. Aquestes polítiques migratòries són l'altra cara de la moneda del suport a les dictadures que permeten l'espoliació d'amples zones d'Àfrica i Àsia i que provoquen la misèria als seus pobles.

2.7. **La socialdemocràcia i els vells PC continuen el declivi**, amb alts i baixos. És cert que a Noruega i Alemanya la socialdemocràcia torna al poder després de fer-ho a l'Estat espanyol. Però aquestes fluctuacions no canvien la tendència decreixent, ja que el problema és que la crisi i les exigències del capital no deixen espai per a polítiques reformistes, encara que puguin aprovar puntualment millores econòmiques com la pujada del salari mínim (Estat espanyol al 2019, Alemanya al 2021). Però, la realitat, és que en els darrers 20 anys els partits socialdemòcrates han perdut un 12% dels vots. Els PSs no deixen d'evolucionar cap a la dreta, al servei

del capital, amb la defensa d'alguna llibertat democràtica parcial per bandera i l'amenaça que la dreta ho farà pitjor. La mateixa estela decadent segueixen els vells PCs, socialdemocratitzats i majoritàriament reconvertits, sota altres sigles o aliances, recollint aquelles consignes que la socialdemocràcia abandonava en el seu gir a dreta.

2.8. **S'han donat fenòmens polítics a l'esquerra.** El principal referent va ser **Syriza**, que va guanyar les eleccions de gener de 2015, per traïr el referèndum sobre el memoràndum. **Podemos** ha seguit un cicle similar fins que va arribar al Govern amb el PSOE, en plena decadència. A Alemanya Els verds-Aliança han jugat un paper similar –amb l'accent en la lluita contra el canvi climàtic-. A les recents eleccions gairebé doblen els vots, prenent la majoria dels 2 milions de vots que perd Die Linke. A Noruega el Partit Roig passa de 1 a 8 diputats/des. A altres llocs aquest fenomen es dona en forma de recomposició de l'esquerra als partits tradicionals, com en el cas de Corbyn al Partit Laborista de Gran Bretanya, en què va acabar engolit pel mateix partit. Però aquests fenòmens no han passat d'un **perfil socialdemòcrata i han tingut un ràpid desgast i declivi.**

2.9. **Les grans mobilitzacions contra els plans d'ajustament** van tenir Grècia com a referent indiscutible fins a la traïció de Syriza. Hi ha lluites de resistència contra els acomiadaments, encara que aïllades, amb l'aparició d'un sindicalisme combatiu. Però **la classe obrera no ha estat a l'avantguarda de les mobilitzacions.** Fenòmens com les Armilles grogues tenien pes sobretot en sectors petit burgesos. La lluita en defensa de les pensions també ha estat un factor de mobilització i, a França, ha provocat diverses convocatòries de vaga general. També han resultat molt potents les mobilitzacions feministes i LGTB en defensa dels drets democràtics.

3. Estat espanyol. Govern PSOE-IU/Podemos

3.1. **La pobresa ja arriba al 26,3% població**, amb percentatges superiors entre la infància (1/3 està en risc de pobresa), jubilats/des i immigrants. L'Estat espanyol és el 4t país de la UE en percentatge, després de Romania, Bulgària i Estònia. La pobresa afecta el 13% de treballadors/ores a temps complet. Els joves pateixen una aturada propera al 40% i una tremenda precarietat (amb només un de cada 20 contractes indefinits de jornada completa). L'últim any, dels 800.000 contractes, 500.000 van ser de caràcter temporal. Els salaris estan un 2% per sota dels del 2019, però la inflació ja es dispara per sobre del 5,5%, empesa per preus històricament alts de la llum. La moratòria antidesnonaments del Govern espanyol no ha impedit 30.000 famílies desnonades des de l'estat d'alarma.

3.2. Però aquestes xifres **contrasten amb els beneficis de les empreses de l'Íbex 35**, que el primer semestre del 2021 han guanyat 29.000 milions, un 6% més que el 2019. Les cotitzades a la borsa, 60.000M el mateix semestre. I, entre elles, la gran banca ha augmentat més d'un 20% els beneficis d'abans de la pandèmia. Durant els nou primers mesos, els bancs han guanyat en conjunt 14.460 milions d'euros. Pel que fa a les fortunes individuals o familiars, l'escàndol segueix: les 100 famílies més riques tenen un patrimoni proper als 200.000 milions d'euros, cosa que representa prop del 17% del PIB espanyol. El patrimoni dels 100 espanyols més rics ha augmentat un 15% respecte del 2020. No és estrany el suport de la patronal al govern PSOE/UP en les grans dificultats (indults, investidura, pressupostos,...).

3.3. I davant aquesta situació dramàtica per a una majoria de la classe obrera, i més tenint el «*govern més progressista de la història*», **CCOO i UGT es converteixen en les croses del Govern:** Pacte de pensions, salari mínim interprofessional, *Icetazo* i l'acord per la continuació dels ERTOS, un darrere l'altre. Silenci de les direccions sindicals davant dels compromisos de derogació de la reforma laboral del PP o de la llei mordassa. A canvi, el Govern pujava un 56% les subvencions a les organitzacions sindicals. A les empreses els ERO's segueixen sent majoritàriament signats, almenys per CCOO i UGT.

3.4. **La petita burgesia** -especialment de la ciutat-, juntament amb molts autònoms i falsos autònoms, és una de les grans damnificades per la crisi i la pandèmia i les mesures preses pel govern. En la desesperació, són un **element decisiu per decantar la lluita de classes.** A les eleccions de Madrid han estat un element fonamental per explicar el suport a Ayuso. O es posiciona al costat de la burgesia a través de l'extrema dreta, creient que serà la darrera taula de salvació o s'estableix una aliança en una sortida contra el capitalisme i pel socialisme.

3.5. Ara la **pugna entre sectors burgesos i governs és per la distribució dels fons europeus**. Ja han arribat els primers 9.000 milions d'euros del *Next Generation-UE* (NG/UE). L'obtenció d'aquests fons serà la justificació principal del govern per no tocar la reforma laboral del PP ni aplicar compromisos com la reforma fiscal. Són xifres relatives si es comparen amb que només al mes de juny el deute públic va créixer en més de 23.478 milions d'euros, arribant a la xifra rècord total de 1'42 bilions d'euros (122% del PIB), però suculentos per augmentar beneficis de les grans empreses. Horitzó del 2024 que es torna a l'austeritat pressupostària, sobretot tenint en compte que les previsions optimistes del creixement econòmic no es compleixen. L'evolució de l'economia mundial afecta l'economia espanyola. L'augment de la inflació, els problemes de subministrament, l'increment del preu del gas, la manca de contenidors, la crisi climàtica i energètica són nous obstacles que poden dificultar el creixement de l'economia. L'economia és molt dependent de les primeres matèries i de l'energia de l'exterior i qualsevol esdeveniment pot afectar-la. Una mostra és la crisi entre Algèria i el Marroc que ha suposat una disminució del subministrament de gas.

3.6. La primera polèmica en ple **discurs sobre economies verdes i sostenibles associades als NG/UE** han estat les ampliacions de ports i aeroports: Barcelona, Madrid, Palma, port València... Una contradicció majúscula que evidencia que els grans discursos i compromisos de preservació del medi ambient i de lluita contra el canvi climàtic, no són més que una cortina de fum davant dels interessos de la burgesia espanyola, lligats al turisme i als serveis. Es tanca indústria i s'incrementa la dependència del turisme, amb efectes nocius en termes de condicions laborals i mediambientals.

3.7. **Els plans europeus, continuen augmentant el deute, i exigeixen més retallades a pensions**. El Govern del PSOE-UP ha estat fidel als compromisos anteriors de tirar endavant aquestes retallades, tornant al Pacte de Toledo i al Pacte Social, marc de les retallades anteriors. El seu compromís amb el capital ha prevalgut sobre les promeses i expectatives a treballadors i pensionistes que va suscitar amb la investidura.

La reforma de les pensions del Govern del PSOE-UP assumeix i amplia les retallades de les del PSOE (2011) i PP (2013), fent un pas que ni tan sols Rajoy, en majoria absoluta es va atrevir a fer; privatitzar el Sistema Públic de Pensions. Als PGE per al 2022 es preveu la creació de l'Agència de la SS a través de la qual es lliuraran les cotitzacions, o part, al capital financer mitjançant Plans de Pensions d'Empresa. A aquestes retallades i reformes, el Govern prepara més cotitzacions socials per cobrir el dèficit i treure les pensions dels PGE, més pèrdua de salari pels treballadors i treballadores castigats per la precarietat i el fre al creixement de l'SMI.

3.8. **El govern del PSOE-UP ha continuat aplicant la llei d'Estrangeria** com un mur contra el qual s'estavellen els drets de les treballadores i els treballadors migrants, condemnant a la il·legalitat. Almenys 600.000 persones sense papers a tot l'estat. Un exèrcit de reserva sotmès a condicions de superexplotació en sectors clau (agricultura, construcció, hostaleria i serveis...) que serveix la patronal per pressionar a la baixa les condicions del conjunt de la classe treballadora. **Ni tan sols en el brutal context de la pandèmia no ha acceptat una regularització extraordinària**, a diferència d'altres països com Itàlia. Només amb la pressió de la mobilització ha cedit en la reforma del reglament per donar sortida als menors extutelats que eren al carrer i sense papers en complir la majoria d'edat. La pandèmia també ha agreujat els obstacles administratius, començant per les cites per renovar documents o perquè els pocs que reuneixen els complicats requisits per a l'arrelament social (habitatge i un any de contracte a temps complet després de tres anys de residència continuada) ho puguin sol·licitar.

3.9. **Aquest govern ha estat un dels més durs de l'Europa Fortalesa**, guardià de la fron-

tera sud de la UE, com hem vist amb la vergonyosa gestió de les arribades de pasteres a Canàries, la ruta més mortal impulsada el darrer any pel bloqueig al Mediterrani oriental per Grècia i al Central per Itàlia, i pels criminals acords amb el Marroc a l'estret de Gibraltar i Alboran. Un govern que no ha tingut objeccions a enviar l'exèrcit a blindar la frontera de Ceuta a l'abril, fins i tot expulsant menors en una flagrant vulneració dels drets i dels tractats internacionals. Totes són **polítiques que donen ales al racisme i a l'extrema dreta.**

3.10. **El «diàleg» amb Catalunya.** El 15 de setembre es reunia la segona taula de diàleg. Sánchez ha manifestat per activa i per passiva que ni hi haurà amnistia ni referèndum. Pere Aragonés afirmava que no hi pot haver solució sense aquestes exigències. El resultat de la Mesa de diàleg està servit, però ERC i el PSOE busquen **guanyar temps i convertir la desmobilització d'aquests quatre anys en un aval cap al seu «pragmatisme» autonomista com a únic camí.**

3.11. Mentrestant, **la repressió sobre els més de 3.500 represaliats/des no s'atura** i en forma de provocació, una setmana després de la Mesa de diàleg, la policia italiana detenia, per pressions des de l'Estat espanyol, l'expresident de la Generalitat Carles Puigdemont. El Suprem qüestiona l'advocacia de l'estat. La guerra entre sectors de l'estat i el govern continua. Tant se val si el Govern Sánchez va actuar directament o si és incapaç de controlar els altres estaments de l'estat, n'és ostatge i acaba sent còmplice de la seva política.

3.12. Però mentrestant, **en els fets es va construir una recomposició autonomista i monàrquica.** És cert que, en el marc del «diàleg», la Monarquia ha tornat diverses vegades a Catalunya sense grans mobilitzacions de rebuig. L'última, a presidir la inauguració del Saló de l'Automòbil, però ho feia un dia abans per evitar la data de l'1 d'octubre. Que hi ha hagut un retrocés a la mobilització és evident, però les mobilitzacions tant de l'11 de setembre com contra l'ampliació de l'aeroport parlen d'una possible recuperació de la mobilització. Al terreny de recompondre la mobilització es juga el futur i el fracàs de la maniobra autonomista de PSOE-ERC.

3.13. **ERC és el suport fonamental del Règim i del govern a Catalunya,** la política és mantenir-se i consolidar l'autonomia amb millor finançament. Per això la taula de diàleg, els represaliats, la salut pública, els interins, etc. i el suport als pressupostos de l'Estat. A més, qui dirigeix directament ERC, és la burgesia catalana i ha posat un dels seus millors representants, Pere Aragonés, com a president de la Generalitat. Però dins d'Esquerra hi ha diferències;

Joventut i sectors del partit comencen a qüestionar la política, i poden evolucionar. La direcció ha de fer equilibris. Els seus discursos s'escoren cap a l'esquerra: pensions, memòria històrica, aeroport i la Ricarda... per acabar subordinat als compromisos amb el govern del PSOE. Seran claus els nous pressupostos, tant els del Govern central com els de la Generalitat.

3.14. **Entre ERC i JXC hi ha un repartiment de papers,** si en el retorn autonomista ERC apareix com més entregada al PSOE i la Monarquia, mentre JXC i Puigdemont apareixen més enfrontats al Monarca; en el terreny econòmic, és JXC qui va de la mà dels interessos patronals. JxC no és el mateix que CDC, igual que Puigdemont, no és igual que Pujol-Mas. El *Pujolisme-Masisme*, va tenir una derrota aclaparadora a les últimes eleccions, van passar a ser testimonials a Catalunya i es mantenen amb diputats a Madrid per l'acord electoral de JxC. Hi va haver un intent de retorn del PdCat a JxC, que no va prosperar. L'alta burgesia catalana, la de CaixaBank, Banc Sabadell, Abertis, etc... que van portar les seves de les seves empreses fora de Catalunya, durant el Procés, no prenen JxC com a partit de referència, sinó que deixen clar que els seus socis preferents son directament el Règim del 78 i els partits tradicionals, PP-PSOE.

3.15. Clau per recuperar la mobilització és la posició de la CUP, amb qui mantenim un acord electoral CUP-UNCPG i CUP-PR. Però la posició de la CUP exigint un nou referèndum unilateral, la buida de credibilitat, ja que si hi ha algun referent que agrupa el més conscient de l'independentisme és la legitimitat i l'orgull pel referèndum de l'1 d'octubre del 2017. Quin sentit té des de la CUP dir que cal un més? Un nou 1 d'octubre és irrepètible, a més d'innecessari. L'acord de la CUP amb ERC concedint-li dos anys per avançar en una proposta de ruptura és qüestionar-se com a alternativa. El moviment hi és, l'11 de setembre es qüestionava a polítics, que no fa gaire sortien de presó, per defensar la taula de diàleg. Davant la mobilització contra l'ampliació de l'aeroport del Prat es van dividir tant el Govern central com l'autonòmic.

3.16. Malgrat tants anys de governs del PP al País Valencià, de la gran corrupció econòmica i política a les institucions, i del moment d'auge dels grups d'extrema dreta, els moviments socials tenen una gran implantació al teixit social, amb un sindicalisme combatiu que tendeix a la unitat en les mobilitzacions. Gairebé tots els barris tenen combatives organitzacions, hi ha un important moviment feminista i dels col·lectius LGTBIQ, així com moviments ambientalistes contra el constant deteriorament del territori, i al seu dia, el moviment estudiantil i els moviments en defensa del valencià davant dels atacs centralitzadors.

Cal denunciar les polítiques autonòmiques del govern del Botànic (Compromís, PSPV, Podem) que només demanen més finançament o la reciprocitat de les televisions, i plantejar polítiques que defensin el dret d'autodeterminació i els drets socials del poble valencià.

3.17. **La política repressiva s'ha convertit en element essencial del «govern més progressista de la història» de PSOE-IU-Podemos**, donant continuïtat a la repressió del PP contra el moviment independentista català el 2017 i 2019 i a la doctrina Marchena de la sentència, que va expandir com a taca d'oli tot l'estat i tots els sectors del moviment obrer i popular. La **militarització de la crisi sanitària**, posant guàrdia civil i policia al capdavant dels estats d'alarma, i **generalitzant l'aplicació de la llei mordassa** –en lloc de la promesa i, segons Sánchez, «urgent» derogació, que ara torna a prometre –, va portar que, en 75 dies, detinguessin més de 1.400 persones i apliquessin 1,1M de multes, un 42% més que en 3 anys el PP. I, entre el març del 2020 i el setembre del 2021, amb el també progressista govern d'ERC-JxC, *Stop desnonaments* ha rebut 351 multes per uns 200.000 euros com a forma sistemàtica de repressió econòmica.

3.18. La segona pota utilitzada en la repressió ha estat **l'ús del codi penal contra la llibertat d'expressió**: per «enaltiment del terrorisme» –producte de la reforma del Codi Penal pactada pel PP i el PSOE el 2000–; «delictes contra la Corona» o la bandera aplicat encara el 2020, quan l'AN ratificava la condemna contra el sindicalista de la CIGA, Pablo Fragoso que havia posat recurs d'empara per la condemna a multa el 2017 per haver cridat «Aquí tedes o silencio da puta bandeira» i «hai que prenderlle

lume; i fins i tot «contra els sentiments religiosos»- com el «*me cago en Dios*», finalment absolt, de Willy Toledo o la condemna per «*la Gran Procesión del Santo Chumino Rebelde*» o les de Femen per profanació en la reivindicació de l'avortament a la Catedral de l'Almudena, ... la majoria impulsades per l'*Asociación de Abogados Cristianos* -. Van des de les denúncies dels sindicats policials contra el dibuixant mallorquí Toni Galmés; la ratificació ara de la condemna del 2018 als dotze rapers de '*La Insurgencia*' o la de César Strawberry, líder del grup de rap-metall *Def con Dos*, per enaltiment del terrorisme per 6 tuits, com els més coneguts de Valtonyc i Hasél que a més se'ls acusa de delictes contra la Corona. Espanya ha estat amonestada pel Tribunal Europeu per aplicar-los a la crema de fotos del rei, però no es van derogar. Les massives mobilitzacions contra la detenció de Hasél, van portar l'AN a absoldre Strawberry, el PSOE a prometre canvis al Codi Penal, i a Podemos a presentar moció per derogar aquests articles: avui dia, Sánchez ja ha dit que qualsevol reforma -que també afectaria el delictes de sedició i rebel·lió-, no es farà a curt termini. En retallada de la llibertat d'expressió aquest govern tan progressista, va dur a terme el «*decretazo digital*», actualment al TC i als tribunals europeus.

3.19. Aquestes eines s'apliquen no només amb el **franquista sistema judicial, sinó també amb el policia**: Sánchez s'ufanejava al ple de control del Congrés d'haver augmentat en només 3 anys 10.000 policies i guàrdia civil –a part de les autonòmiques: Elena anunciava a l'octubre 860 places més de Mossos d'Esquadra-, recuperant el que s'ha perdut en els 7 anys del PP!!, deia ell mateix.

3.20. Aquest **govern policia PSOE-IU-Podemos, manté els 3.500 represaliats catalans**; el crivellament al SAT, que a l'agost 2021 comptava amb més de 600 militants amb causes judicials i 800 mil euros en multes -acabats de sortir de la presó Andrés Bódaló, i Fran Molero-; a **Saragossa**, al juny es condemnava a 6 anys de presó 4 antifeixistes per haver-se enfrontat a un míting de Vox; com a **Euskadi**, on l'Ertzaintza carrega contra antifeixistes que intenten boicotejar el míting de Vox a Sestao (Biscaia) el 2020 i de nou davant la provocació d'Abascal a Arrasate el 2021. **Càrregues policials que incrementen la seva brutalitat** a tot l'estat, com a València al febrer contra la detenció de Hasél, a Barcelona, a Vallekas contra l'acte de Vox, a Madrid per

l'assassinat de Samuel... o a Catalunya enviant la BRIMO i les ARRO a imposar desnonaments, amb les conseqüents càrregues. I a nivell sindical, l'aplicació de la **doctrina Marchena** contra piquets pacífics de vaga -cas Garrobo-, és superada a Gijón, contra CNT, quan el juliol d'aquest any, es condemnava a 3,5 anys de presó 7 sindicalistes per organitzar concentracions davant de la Pastisseria Suïssa -es demanaven 20 anys i 65.000 euros i a més. la patronal demanava la il·legalització de CNT-

3.21. Però **la fiscalia -del govern progressista PSOE-IU-Podemos- ha anat més enllà, buscant la il·legalització d'organitzacions polítiques:** ho va fer amb Causa Galiza i Ceivar, que acompanyava de penes de 4-12 anys a 12 militants, que l'Audiència Nacional va desestimar el desembre 2020. I és directament, el ministeri de Grande-Marlaska qui porta l'«extinció» de Izquierda Castellana a l'AN, a l'agost 2021. Fiscalia no deixa puntada sense fil, i vol **garantir-se el silenci, amenaçant la premsa** a la persona del fotoperiodista Albert García, per a qui demana un any i mig per dos delictes d'atemptat a l'autoritat, però és superat per la denúncia al periodista i tuitar Fonsi Loaiza, l'únic condemnat dels tres acusats de denunciar racisme institucional a la mort de Mame Mbaye el 2018, per, diu el jutge que «no és un mer ciutadà que contacta amb els seus amics, sinó algú que difon els seus missatges a milers de persones», és a dir, massa seguidors!!

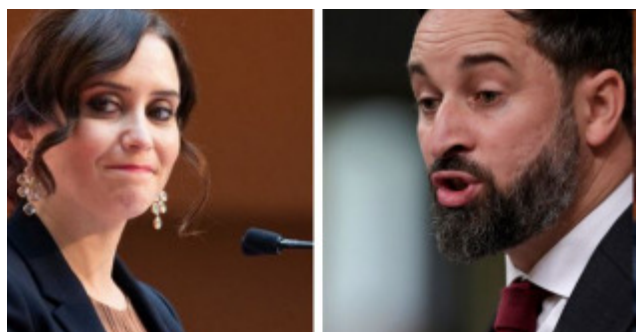
3.22. **La Monarquia i els seus escàndols.** Els escàndols del rei emèrit no han parat d'esquitxar la corona i els partits del règim del 78 que l'encobreixen. I, escandalosament, la fiscalia vol donar per tancada les investigacions sobre els seus negocis, que no haurien d'afectar només el rei emèrit, sinó també els seus col·laboradors i beneficiaris que no tenen la protecció d'«inviolabilitat». Els mitjans de comunicació i els partits del règim segueixen teixint una xarxa de protecció al voltant de Felip VI (com van fer amb Joan Carles I) evitant que se'ls esmenti amb les seves amistats perilloses, per exemple l'empresari López Madrid imputat al cas Gurtel i relacionat amb el comissari Villarejo.

3.23. **La Monarquia és sinònim de centralisme, d'opressió, de continuïtat del franquisme, de corrupció i d'impunitat.** No només critiquem la Monarquia pels seus escàndols, sinó també per la seva ingerència en assumptes polítics, com el conflicte català. Si

avui no és a la picota és per la indispensable protecció que li dispensa el PSOE, i la poca decisió i passió d'IU-Podemos cap a la seva «ànima» republicana. Tot i això, la recent enquesta sobre la Monarquia, reflecteix que 39'4% votaria república, davant del 31% que ho faria per la Monarquia, una diferència que passa de 6 a 8'4 punts aquest any. La crisi econòmica, com va fer amb el seu besavi, aprofundirà al deteriorament monàrquic.

3.24. **Sánchez continua fent equilibris per mantenir viu el govern.** El govern PSOE-IU/Podemos es manté més per la feblesa de l'alternativa que el pogués succeir que per la consistència inexistente que aguanta el govern. El govern es debilita pel flanc esquerre. Unidas Podemos han retrocedit en pràcticament totes les eleccions. La dimissió d'Iglesias per afrontar les eleccions de Madrid i el posterior abandó de tots els càrrecs, aprofundeixen la seva crisi. Per la seva banda, el PSOE n'ha vist una de cal i una de sorra. Si després de les eleccions basques i gallegues, les catalanes van venir a oxigenar Sánchez a dins del PSOE capitalitzant la crisi de Ciutadans, les mocions de censura a Múrcia i Madrid se li han ennuegat i acaben amb una sonora derrota del PSOE i un reforçament d'Ayuso. Ara veurem pressupostos. Sense eleccions a la vista, les andaluses seran a finals del 22 i les generals per al novembre del 23, i amb el suport de la burocràcia sindical, el PSOE intenta aguantar en la feblesa. De nou, allò determinant serà la mobilització obrera i popular.

3.25. La continuïtat a la línia propatrontal i monàrquica contra els pobles és la millor garantia d'un **triomf de la dreta**, com a Madrid. Les enquestes ja donen la pujada del PP i que suma amb Vox per formar un hipotètic govern. Amb la batalla en curs per la direcció al PP, i amb Ciutadans en fase terminal, és Vox qui se segueix consolidant. És el **resultat de l'acció del Govern «progressista»**. El desencís

amb l'esquerra que es plega a la patronal i la monarquia desmobilitza l'electorat obrer i popular. Els sectors que desesperen davant la gravetat de la situació són el brou de cultiu per a l'extrema dreta. L'efecte Ayuso a Madrid, la catapulta a substituir Casado al capdavant del PP. Ahora, Ayuso és el pont natural per configurar el bloc amb Vox.

3.26. La dimissió de Pablo Iglesias i la crisi de Izquierda Unida Podemos. La dimissió de Pablo Iglesias de vicepresident del Govern i el seu desafiament

a Madrid el va portar a abandonar tots els càrrecs. Però com a bon Bonaparte va deixar ben lligada la seva substitució, amb Ione Belarra com a substituta en la secretaria general de Podemos i Yolanda Díaz com a cap de cartell i presidenciable. Però Yolanda Díaz assegurava que volia la seva pròpia marca i no la d'IU/Podemos, per sortir de l'ombra del Podemos de Iglesias, i del continu declivi a les enquestes. En aquesta situació la crisi no s'acaba aquí. S'inscriu a la tendència a la baixa de les formacions animades pels vells PC's. Probablement puguin subsistir durant més temps algunes de les confluències, com Compromís o Comuns, o que Mas Pais reocupi un espai de Podemos, però la tendència a desinflar l'espai ocupat per IU-Podemos serà inevitable.

3.27. El problema el trobem a l'esquerra de IU-Podemos. El drama és que Podemos va venir a canalitzar una part d'energies que va alliberar el 15M i tota la frustració que genera, dificulta la reorganització necessària a l'esquerra del Govern actual. La CUP-PR no sembla fer cap pas per a la conformació d'un front en ruptura amb la Monarquia i el capitalisme. Tampoc Anticapitalistes, un dels fundadors de Podemos i que va trencar davant l'entrada al Govern del PSOE. Però aquesta continua sent la tasca.

4. Sindicats i moviments.

4.1.1. Moviment obrer. Lluites contra els tancaments i acomiadaments han anat esquitxant tot el territori. Tancament d'Airbus a Puerto Real (Cadis), lluita de H&M, amb especial significació de la País Basc que van aconseguir després de la vaga defensar els llocs de treball. El mateix a la vaga de 235 dies de Tubacex, amb la readmissió dels 129 acomiadats/es i garantia d'ocupació fins al 2024, amb ampliació de la jornada anual i la congelació salarial que han provocat el rebuig de LAB a l'acord. A Galícia la vaga d'Alcoa i Vestas reprenia amb força a finals de setembre exigint la nacionalització a través del SEPI de l'empresa. Nissan, prossegueix el tancament, amb mobilitzacions i vagues abans d'estiu de les subcontractes que han quedat abandonades per l'acord signat pel comitè amb Nissan. Altres sectors com els i les interines de l'administració pública han protagonitzat diverses mobilitzacions contra l'Icetazo. O les lluites del sector bancari contra els milers d'acomiadaments dels

grans bancs.

4.2. La classe obrera i els sindicats. Els sindicats de referència de la classe obrera continuen sent CCOO i UGT, amb les excepcions del sindicalisme a Euskal Herria majoritari d'ELA i LAB. Tot i això, hi ha un creixement del sindicalisme alternatiu que en conflictes concrets ha deixat de ser testimonial, també en lluites democràtiques i contra la repressió, com ja va passar a la vaga general a Catalunya del 3 d'octubre del 2017, a les vagues feministes del 8 de març i, en particular, a la vaga general d'interins i interines a la funció pública del 28/10/21. Ara davant dels acords signats per CCOO i UGT de pensions o de l'anomenat *Icetazo* que rebutgen els moviments de pensionistes i d'interines. CGT, la IAC a Catalunya o la Intersindical del P. Valencià, del SAT a Andalusia o la CIGA a Galícia o de CO-BAS. CGT que podia sortir com a principal referent per a la reorganització sindical a l'esquerra de CCOO i UGT ha mantingut una política erràtica i sectària, amb exemples com la signatura de l'acord de tancament de Nissan, que ha provocat la creació de nombrosos referents sindicals. Això obliga a avançar en espais de **coordinació del sindicalisme més combatiu, per obrir una via cap a la unitat necessària de les lluites i que permeti respostes unificades cap a una vaga general.**

4.3. **El retrocés en la consciència de classe** ha estat degut a la incidència de les polítiques conciliadores de CCOO i UGT al si del moviment obrer. Sovint això suposa que davant l'onada de tancaments i acomiadaments molts treballadors/es no vegin reversible les decisions patronals i només es vegi lluitar per una indemnització. Per això, són fonamentals experiències com les de H&M o Tubacex, o l'exigència d'Alcoa d'intervenció per part de l'estat, per a què l'impuls d'un sector públic industrial acompanyi una evolució de la indústria en funció de les necessitats socials i la transició energètica. La irrupció en el moviment sindical de sectors joves fortament precaritzats i sense els lligams històrics amb els dos grans sindicats ha de ser una prioritat per construir un sindicalisme combatiu.

4.4. **Moviment pensionista.** La desmobilització conseqüència de la pandèmia, la divisió interna al si de COESPE, amb la fragmentació del nostre col·lectiu a múltiples organitzacions, la manca d'unitat a l'hora d'afrontar els atacs del Govern de coalició contra les pensions públiques, les reformes de pensions l'aprovació del Pacte de Toledo i el Pacte social signat pel govern, CCOO i UGT, han estat els reptes amb què el moviment pensionista s'ha enfrontat en els darrers temps. Tot i així, el moviment pensionista

continua convocant setmanalment els *Dilluns al Sol* i ha convocat mobilitzacions com les del 16 d'octubre i el 13 de novembre. En aquest marc, la lluita dels pensionistes es recupera i reorganitza. Però aquesta lluita de resistència als carrers no arriba a les fàbriques per la signatura de CCOO-UGT de les retallades. El repte, sens dubte, serà portar-la a les fàbriques, amb suport mutu amb els sindicats que estan fora del Pacte Social, amb mobilitzacions de pensionistes i treballadors contra les reformes, les retallades, la privatització i l'auditoria del deute amb la denúncia permanent de l'espoliació de les cotitzacions socials i la suficiència del sistema de repartiment.

4.5. La participació de la nostra militància és important a la **Coordinadora Estatal en defensa de les Pensions Públiques (COESPE)** i **Marea Pensio-**

nista de Catalunya. És un moviment que es mobilitza de forma independent i enfrontant-se als sindicats majoritaris. Per avançar en la conquesta de les reivindicacions del moviment pensionista, els militants de Lluita Internacionalista defensem la necessitat de la unitat d'acció de totes les organitzacions, la independència de la COESPE respecte al govern PSOE/UnidasPodemos, reconèixer la identitat de les diferents nacionalitats existents a l'estat espanyol i el treball conjunt amb el moviment obrer, especialment amb el sindicalisme alternatiu i les seccions sindicals.

4.6. **Immigració.** El moviment migrant travessa un moment difícil producte del total abandó per part dels grans aparells sindicals i els partits d'esquerra. La iniciativa principal va ser la campanya *Regularització Ja*, amb el suport de 3.000 entitats, que va topar amb la negativa del PSOE i va acabar en la desmoralització de sectors d'avantguarda. La base d'organització segueix sent associacions per nacionalitat, que sí que hem vist sortir en solidaritat amb les lluites als països d'origen (Xile, Colòmbia, Rif), però que no aconsegueixen una plataforma de coordinació de lluites. Per tot això hem de continuar impulsant la unitat de les lluites per la **derogació de la llei d'Estrangeria** i papers per a tothom amb els mateixos drets sense discriminació per raó d'origen.

I com a **mesura transitòria una regularització extraordinària**, a més de l'eliminació del requisit del contracte de treball, una política real d'asil per als refugiats i la fi de les traves burocràtiques, inclòs l'exigència a tots els ajuntaments de l'empadronament sense domicili fix que garanteixi el accés als serveis públics.

4.7. **Juventut: criminalització i precarietat.** Els i les joves som un dels sectors més afectats per la crisi econòmica capitalista agreujada encara més per la gestió de la pandèmia. Estem patint un empitjorament de les nostres condicions de vida, que cada cop

més es resumeix en una paraula: **precarietat**. La taxa de desocupació de més del 40%, contractes majoritàriament temporals o en molts casos de pràctiques que no reconeixen la nostra feina i amb una remuneració de misèria. Les matrícules universitàries (tot i haver aconseguit la rebaixa del 30% a Catalunya) continuen sent inaccessibles per a molts joves i així, a la universitat s'aprofundeix un procés elitista que expulsa la classe treballadora dels estudis superiors. Les campanyes dels governs impulsant les FP són una hipocresia i aquest any hem vist el rècord en manca de places públiques de formació professional. Que el suïcidi sigui la causa principal de mort entre la població jove és la conseqüència de les polítiques dels governs capitalistes que pretenen esborrar qualsevol perspectiva de futur.

4.8. Però a més, la joventut estem sent **criminalitzats** per part d'aquests governs i els mitjans de comunicació. Se'ns ha fet culpables de la seva mala gestió de la pandèmia per amagar així les conseqüències de les retallades i privatització de la sanitat pública o de les residències de gent gran. És part de la mateixa criminalització que ha judicialitzat i reprimit centenars de joves per defensar la educació pública o manifestar-se per la llibertat de preses polítiques com hem evidenciat amb campanyes com «La Pública a Judici», «Marcel llibertad», «som 27 i més», entre d'altres. Tot això pretén deslegitimar-nos per deslegitimar les nostres reivindicacions i la nostra lluita. Perquè són conscients que quan ens mobilitzem i organitzem som capaços de fer tremolar la seva estabilitat política, que no és res més que *l'statu quo* dels guanys capitalistes. Així ho demostrem amb la resposta a la sentència o les mobilitzacions per Pablo Hasél.

4.9. Ara mateix la situació política més general de desmobilització, la criminalització, els mesos de restriccions de l'oci i la socialització, així com les mancances organitzatives de la joventut, ens ha portat avui a una **situació força desèrtica si de lluites** parlem i, aleshores, de més dificultat d'intervenció que haurem de combatre amb **més politització**. A més, com en altres moments, no podem descartar que un detonant iniciï un nou procés de mobilitzacions.

4.10. **Moviments per l'escola, sanitat i serveis socials públics.** El curs passat finalitzava amb mobilitzacions a Madrid en defensa de la sanitat pública i mobilitzacions i vagues per l'estabilització del personal públic interí convocades pels sindicats alternatius amb molt poc seguiment. Però la **lluita per l'estabilització dels i les interines** fa un salt important amb la convocatòria de la vaga de serveis públics del 28 d'octubre. En especial, a Catalunya, con-

vocada per la Taula Sindical (CGT, IAC, CO.BAS, CNT i SO) amb un seguiment de gairebé el 20% al sector educatiu malgrat el boicot actiu a la mateixa de CCOO i UGT i amb una manifestació de més de 15.000 persones.

Serà important la continuïtat de la lluita del moviment interí mentre segueixi vigent la tramitació de *l'Iceta* i també que la Taula Sindical li doni

continuïtat a la vaga del sector públic i, en el marc d'aprovació de pressupostos de la Generalitat i estatals i de repartiment dels fons europeus **posin sobre la taula la convocatòria d'una vaga general.**

Destacar durant aquests mesos les **lluites de col·lectius laborals dels serveis socials**, en especial la guanyada per les treballadores de *A Peu de Carrer* per la internalització i més recentment les del 061 amb la vaga indefinida que ha portat al Parlament el debat sobre la seva tornada a la gestió pública directa.

A destacar la **continuïtat de les polítiques privatitzadores**, en contra de les seves pròpies promeses electorals a Barcelona, de *Barcelona en Comú* que, prioritzant els acords amb la socialdemocràcia PSC, *lobbies* empresarials i del 3r sector, no només no internalitza els milers de treballadors externalitzats dels seus serveis sinó que, guanyant-se la internalització als jutjats (l'últim exemple, el del SAS, *Servei d'Atenció a les treballadores Sexuals*), l'Ajuntament recorre les sentències favorables a les treballadores. Des dels i les treballadores, els sindicats i la Plataforma *Municipalitzem*, reivindiquem la retirada del recurs de l'ajuntament als jutjats.

4.11. Moviment per l'habitatge

La resposta del govern davant de l'**emergència habitacional** durant la crisi sanitària va arribar tard i va ser totalment insuficient. L'anomenada «*lleï antidesnonaments*», que tant va publicitar Unidas Podemos, no va impedir que milers de famílies es quedessin sense casa durant els mesos més durs de la pandèmia: des de l'abril del 2020 fins al desembre del mateix any, es van produir gairebé 20.000 desnonaments (30.000 en tot 2020). Segons les darreres dades, durant els dos primers trimestres del 2021 -encara en estat d'alarma i amb la moratòria de lloguers vigent-, es van realitzar al voltant de 23.000 llançaments, sent Catalunya la CCAA que encapçala la llista. **L'elevada xifra de desnonaments està directament relacionada amb el preu inaccessible de l'habitatge**; així, veiem que Barcelona és la ciutat amb el m² més car tant en venda com de lloguer (la mitjana de l'habitatge de lloguer és de 15 euros /m²) i amb la crisi econòmica i cronificació i proliferació de EROs i ERTOS que impedeixen pagar lloguers o hipoteques.

L'intent de regular el preu del lloguer a Catalunya mitjançant la **Llei de Lloguers** -impulsada pel *Sindicat de Llogateres* i aprovada el setembre de 2020- és un pegat que, en el millor dels casos, pot arribar a reduir el preu del lloguer en un 5%. Tot i així, suposa una **victòria popular** i un avenç en la lluita del moviment per l'habitatge, tal com demostren els constants atacs per part de la «patronal immobiliària» i dels partits del règim, tant PP o C's com PSOE, que van intentar tombar-la diverses vegades per «inconstitucional».

El mes d'octubre passat PSOE i UP complien un dels acords de govern presentant l'avantprojecte de la **Ley de Vivienda**. Pel que sabem fins ara, es tracta d'un escrit més lax que la llei catalana, i la principal diferència és la definició de «gran propietari»; això, entre altres coses, deixaria fora de regulació 3 de cada 4 lloguers a Catalunya. Aquest avantprojecte de llei no és res més que un **rentat de cara** d'un govern que diu que és progressista però que sistemàticament anteposa els drets de multinacionals i grans propietaris als de la classe treballadora. Cal denunciar la **nul·la política d'habitatges socials tant del govern central, com l'autonòmic o municipals**, que fa impossible l'accés a un habitatge digne a importants sectors de la joventut o a treballadors amb ingressos baixos.

El moviment per l'habitatge és dels més dinàmics al panorama actual. Si bé a l'estat espanyol

l'organització més reconeguda és la PAH, a Catalunya guanya pes el *Sindicat de Llogateres*. Per altra banda, l'organització del moviment a Barcelona és barrial; encara que sí que hi ha gent que pertany a alguna de les dues organitzacions esmentades, el gruix de les participants als «*grups/sindicats d'habitatge*» són veïnes independents que assisteixen a les assemblees per organitzar l'acció diària.

4.12. **Lluita pel dret d'autodeterminació.** Les mobilitzacions de l'11 de setembre i de l'1 i el 3 d'octubre d'aquest any assenyalen que, si bé hi va haver desmobilització, el moviment no està derrotat. El principal referent de les mobilitzacions ha estat l'*Assemblea Nacional Catalana* (ANC), amb una posició crítica davant el govern d'ERC i JXC i la taula de diàleg. També s'ha posicionat com a referent a la lluita contra la repressió. A la jornada del 2 d'octubre es proposava una coordinació estable de la lluita antirepressiva. Amb el mateix objectiu havíem treballat des de la *Plataforma 3 d'octubre*. L'allau de casos que s'esperen pels propers mesos (més de 3.500) obliguen a posar aquesta tasca al centre. Alhora, és un element de crítica permanent a la repressió que exerceix el Govern de la Generalitat i els Mossos.

4.13. L'ANC és un moviment fonamentalment de la petita burgesia catalana. El rol de l'ANC com a organització, que ha impulsat les grans manifestacions a Catalunya des de la Diada de 2012, la consulta del 9N, el recordat «*President, posi les urnes*», el referèndum de l'10 de 2017, encara que també la vam veure recolzant «*l'aturada de país*», davant la vaga general el 30.

El pujolisme, ERC i sectors de la CUP, van ser part de la creació. Avui trobem JxC com a partit, i amb més influència; ERC ha pres distància; i sectors de la CUP, fonamentalment Poble Lliure. Però la base, encara que vota els diferents partits independentistes, no són militants, encara que tinguin molta pressió de JxC i menys d'ERC.

El més important és la seva dinàmica, cap a on va, **avui orientada cap a la unilateralitat**, com va reflectir el Full de Ruta 2012-22 de maig d'aquest any, i es confirma sobretot amb el gir que va significar participar el 30 amb els sindicats alternatius, evocant la Vaga General i no l'«*Aturada de país*», o el rebuig rotund als Pressupostos Generals de l'Estat amb una crítica important a ERC. D'altra banda, el **NO a un nou referèndum**, la situa a l'esquerra de la CUP.

4.14. Els CDR'S van ser l'organització de base que van donar les grans mobilitzacions d'octubre del 2017. Van néixer com a organismes de participació àmplia dels lluitadors i veïns dels barris, que els van fer els seus organismes de militància per lluitar per la defensa del resultat de l'1 de octubre i la implementació de la república. **Amb la desmobilització posterior i la repressió, van quedar molt reduïts**, mantenint-se una direcció majoritàriament defensiva, i avantguardista, tancada en si mateixa per la seva concepció de la situació de repressió, **perdent-se el principi importantíssim de l'assemblearisme i la democràcia**.

4.15. **Moviments antirepressius**. Malauradament, no hi ha resposta coordinada ni a nivell estatal, ni a nivell català: només infinites organitzacions atomitzades al voltant de cada cas i accions defensives davant de cada judici, amb la sola excepció de les massives mobilitzacions en defensa de Hasél a Catalunya, amb concentracions a València, Palma i Madrid, reprimides amb brutals càrregues policials que culminarien amb la pèrdua de l'orella –i a punt de perdre també l'ull- d'una noia per un projectil de foam dels Mossos d'Esquadra.

Els intents que vam fer de coordinació, davant les prohibicions de Grande Marlaska de les manifestacions del 1r de maig després del confinament, no van trobar ressò, malgrat que van afectar la majoria de CCAA i les seves forces sindicals.

El més avançat, a Catalunya, que tracta d'unificar la lluita antirepressiva, és la **Plataforma 30Octubre**, encara que les forces reals són també escasses, amb IAC i responsabilitats nostres. L'última mobilització d'aquest 30 així ho va reflectir, així com el fet que l'ANC i Òmnium saludessin, encara que es reivindicava la vaga general del 2017, amb les forces sindicals que la van convocar. Caldrà veure si

fructifica la proposta que vam fer com a Plataforma a la Conferència Antirepressiva de l'AN, de coordinació d' les organitzacions que enfrontem la repressió, i en qualsevol cas, **continuar intentant-ho a nivell estatal i català per ser una autèntica prioritat**.

4.16. **Moviment feminista**. Actualment la lluita feminista és una de les lluites amb **més mobilització de masses i més dinàmica**, sobretot al voltant de les dates del 25N i el 8M però també amb respostes contundents davant sentències judicials i/o agressions.

En el cas del **8M a Catalunya**, cada cop es consolida més el planteig de la **vaga feminista**, encara que amb la debilitat de ser organitzada més aviat des dels comitès de barri i assemblees de dones i no tant des de les estructures de treball o estudi i amb el debat fonamental sobre qui fa la vaga: si tota la classe o només les dones.

Després de la pandèmia, i després de la **forta criminalització** per part de partits reaccionaris que van assenyalar a la mobilització del 8M (i al conjunt del moviment feminista) com a «*portador de la COVID19*», el 8M del 2021 hem sortit als carrers, malgrat de les dificultats d'organització i de la situació de desmobilització actual que també afecta el moviment feminista. Cal destacar com el moviment respon i se solidaritza plantant cara als casos d'agressions sexuals. Cal tenir en compte les darreres dades les quals indiquen que de mitjana es denuncien 3 agressions sexuals al dia, però alhora que només entre el 10% i el 20% de les agressions comeses arriben a denunciar-se. Això per la lògica manca de confiança en les institucions, particularment la justícia i la policia. Per això en el moviment cada cop es reivindica més l'**autodefensa feminista com a eina d'organització, lluita i empoderament**.

4.17. El govern ha proposat al Congreso, la «**Ley solo sí es sí**» que trenca amb la falsa diferenciació entre agressió i abús per una suposada absència de violència - tal com va ser utilitzada en la sentència original als violadors de La Manada - i posa al centre del reconeixement de l'agressió el consentiment. És un **triomf important de la mobilització, però aquesta**

lleï és insuficient si no s'acompanya de recursos públics per fer-la efectiva o, encara pitjor, si després es designen jutges reconeguts per les seves posicions misògines i masclistes (com el cas de Concepción Espejel que considera la llei de l'avortament anti-constitucional). També, com passa a Catalunya, amb el pla d'educació escolar «Coeduca't» que només s'aplica al 20% dels centres educatius. O amb el dret a la interrupció voluntària de l'embaràs que a gran part del territori només es garanteix mitjançant fundacions o clíniques privades. O també en referència a la manca de recursos per a organismes de suport a les dones que han patit violència masclista com el SARA, les treballadores del qual estan en lluita.

4.18. En els darrers mesos el moviment ha estat fortament travessat per la discussió sobre la **Llei Trans**, davant la qual nosaltres defensem la necessitat d'una Llei Integral Trans. Lamentablement ens trobem al moviment feminista amb sectors amb posicions trans excoients, divisionistes i, per a nosaltres, totalment equivocades. Rebutgem la reproducció de la concepció biologicista del «ser dona» així com de les imposicions sexe-genèriques del cisheteropatriarcat. Reivindiquem la unitat del moviment feminista i LGTB per l'evidència del seu arrelament i arrels comunes i defensem que l'única divisió real del moviment és entre explotadores i explotades i entre opressors i oprimides, perquè és la que ens marca el camí estratègic de la lluita acabar amb aquest sistema.

També cal destacar el **caràcter internacionalista del moviment** i el potencial que hi ha a l'hora de plantejar campanyes amb les companyes de fora de l'estat espanyol; per això mateix és imprescindible continuar treballant aquesta lluita amb les altres seccions de la UIT-QI.

És fonamental la nostra participació i intervenció en el moviment feminista, sempre acompanyant les

lluites i intentant dirigir-les cap a una **perspectiva de classe, antipatriarcal, anticapitalista i internacionalista**.

4.19. **Moviment LGBT**. En els darrers mesos hem vist un repunt en el nombre de denúncies d'agressions LGBTfòbiques: vexacions a símbols LGBT, comentaris a les xarxes socials que inciten a colpejar homosexuals, i desenes d'agressions físiques que, generalment, acaben a l'hospital. L'assassinat de Samuel Luiz el 2 de juliol passat és el màxim exponent d'una violència LGBTfòbica que el col·lectiu LGBT patim diàriament.

El percentatge d'agressions denunciades avui dia creix en part gràcies a les campanyes de suport que

fan nombroses organitzacions LGBT, però això no significa que no hagi **augmentat la violència** contra el col·lectiu. No hi ha dubte que els agressors estan encoratjats i senten total impunitat als carrers, recolzant-se en discursos d'odi procedents d'institucions, partits i **organitzacions reaccionàries** com l'església, *Hazte Oír*, PP o Vox. Però també cal ressaltar la **responsabilitat de partits «progressistes»** que ni combaten aquestes organitzacions ni responen a les exigències del col·lectiu per garantir els nostres drets fonamentals. Així veiem com el govern PSOE-Podemos ha cedit a les pressions d'organitzacions obertament trànsfobes i ha rebaixat les demandes del col·lectiu trans, diluint una llei Trans més que necessària en una llei LGBT que deixa fora qüestions fonamentals com l'autodeterminació de gènere dels i de les menors de 14 anys o de totes les persones en situació administrativa irregular.

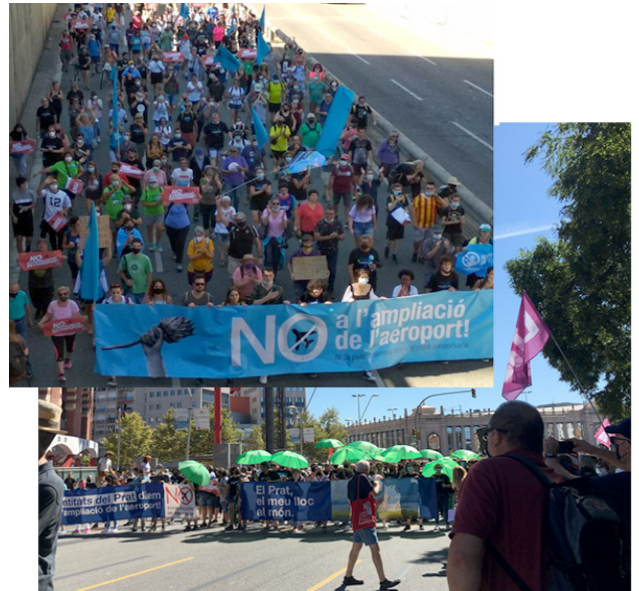
D'altra banda, la cooptació des de fa anys de gran part del moviment LGBT pel Capitalisme Rosa no només desmobilitza, sinó que buida de contingut polític les reaccions que puguin sorgir com a resposta a aquests atacs; així, en una de les moltes concentracions convocades arran de l'assassinat de Samuel, veiem com les consignes principals demanaven més policia o la reforma del codi penal.

La nostra participació al moviment LGBT ha d'anar de la mà de la **lluita per construir un moviment independent dels governs** i

Crida LGBTI

institucions, anticapitalista, que desenvolupi l'autodefensa, i que treballi coordinat amb el moviment feminista.

4.20. El moviment contra la destrucció ambiental capitalista, va adquirint cada vegada un pes més gran. La pandèmia del COVID demostra la gravetat dels atacs del capitalisme. Tot i això, els moviments encapçalats per la joventut han tingut fluctuacions en la seva capacitat de mobilització possiblement per les seves reivindicacions més generals i abstractes en relació amb la lluita contra el canvi climàtic. Al contrari, les lluites populars lligades a problemes concrets, a un territori (Lluita per la No ampliació de l'aeroport del Prat de Llobregat o del Port de València, a Girona contra les MAT, o la defensa de l'Ebre i la Delta...), tenen una major continuïtat i solidesa.

5. Construcció d'un referent polític

5.1. La lluita per avançar cap a un **Front d'Esquerres per una doble ruptura a nivell estatal**: amb el règim monàrquic i contra el sistema capitalista és més necessària que mai. L'aprofundiment de la crisi d'Izquierda Unida i Podemos amb la seva integració al govern amb el PSOE, posa en evidència la manca d'una alternativa a la seva esquerra, que connecti amb una ruptura real que necessiten els i les treballadores i els pobles i que respongui a les exigències dels moviments que avui no tenen un referent polític. Els moviments de Yolanda Díaz cap a una nova refundació de l'espai IU-Podemos són més del mateix.

Però no s'han d'oblidar **les dues estratègies fonamentals dels revolucionaris; la mobilització permanent del moviment de masses i la construcció del partit revolucionari**. Davant d'aquestes dues estratègies, totes les altres són tàctiques que poden ser més o menys importants depenent de la situació política que ens trobem.

5.2. **Els partits de referència d'aquest espai anticapitalista i antimonàrquic, que podien avançar en la construcció d'aquest front, avui no estan per la feina**. Sortu que va ser determinant a *Iniciativa Internacionalista-Solidaritat entre pobles* a les eleccions europees del 2009, avui completa un gir a la dreta prenent com a referents ERC i el BNG. La CUP-PR podria jugar aquest paper d'aglutinador, i insistim en fer passos perquè ho sigui, de moment sense èxit. La direcció del SAT ha fet un pas enrere en la implicació que tenia a donar suport a una alternativa política de ruptura. *Anticapitalistas*, que va ser part fundadora de *Podemos* i va trencar amb aquesta formació davant de l'entrada al Govern, està per definir si presenta un pla estatal, però sembla que seguirà els passos d'*Adelante Andalucía* d'avançar en projectes que només recuperen les reivindicacions que Podem ha anat deixant caure en el camí cap al govern. A part d'aquestes forces, estarien *Izquierda Castellana*, amb qui vam estar a

Iniciativa Internacionalista i les forces que directament es reclamen del trotskisme: *Corrent Roig*, *Izquierda Revolucionaria* o la *CRT*.

5.3. **Que aquesta proposta de Front dels i les treballadores i els Pobles arribés a constituir-se exigiria que estigués estretament lligada a les lluites i als moviments socials**. Per això és important que el partit aprofundeixi la seva estructuració a la Plataforma 3 d'octubre, Marea Pensionista, Dones, LGTB, interins, joventut, moviments per l'Autodeterminació. Tanmateix, els moviments socials es multipliquen al voltant de les mateixes reivindicacions i afavoreixen la dispersió i la fragmentació. Els sindicats combatius encara són minoritaris i aconseguir la seva unitat és una necessitat. Quan es produeix al voltant de reivindicacions clares dona resultats (3-O, 28-O). Serà un pas endavant **unir lluites, no només per donar-hi més rellevància, sinó també amb la perspectiva que en aquests processos de reorganització pogués servir de marc per avançar en la reorganització política**.

5.4. **A Catalunya, amb la mateixa orientació d'aplicar una política de front per la ruptura, hem participat des del 2012 en els acords de candidatures amb la CUP i altres organitzacions**: CUP-AE, CUP-CC, CUP-PR i CUP-UNCPG i algunes candidatures municipals. En aquest període hi ha hagut un procés de contínues ziga-zagues de la CUP, encara que amb una **tendència a la dreta**, atreta pel bloc burgès independentista que formen ERC amb JXC. Fins i tot es va arribar a plantejar fa uns quants mesos l'entrada al Govern autonòmic. Aquest procés cap a dreta contrasta amb els efectes combinats de la dura crisi econòmica i social i la sistemàtica repressió de l'estat contra el poble català. Quan s'ha permès decidir sobre la política a les bases, aquestes han acudit (recordem per exemple l'assemblea de 3.000 persones per decidir si es feia caure Artur Mas), i les bases sempre van empènyer cap a l'esquerra. Per

poder gestar aquest gir a dreta, la direcció havia de prescindir del control de les bases i de les organitzacions que conformem l'acord. És a dir, hi ha una **burocratització creixent**, responsabilitat directa dels seus dos principals partits: *Endavant i Poble Lliure*, que copen els organismes de direcció i, sovint, empantanen l'organització. Amb aquest panorama hi ha hagut un **buidament de la CUP**, encara que **segueix sent el principal referent d'una esquerra independentista i anticapitalista**, particularment per a sectors de joventut.

5.5. Estem donant a la CUP-UNCPG una **força i sistemàtica batalla exigint un gir a l'esquerra**, trencant tant amb la política autonomista i conciliadora amb la Monarquia que desenvolupa ERC i JXC, com també compromesa amb la classe obrera i les lluites socials que enfronten necessàriament els interessos burgesos catalans que determinen la política econòmica i social del Govern. Creiem que el gir obertament autonomista d'ERC dona a la CUP-UNCPG una possibilitat extraordinària per construir aquesta alternativa, i que si la CUP-UNCPG no dona aquesta batalla, el mateix procés acabarà engolint la CUP i anul·lant el seu caràcter rupturista. Aquesta és la batalla que volem donar amb els sectors d'esquerra de la candidatura.

5.5. **Construir Lluita Internacionalista.** Difícilment avançarem en els objectius d'intervenció que ens hem fixat sinó plantegem una política sistemàtica de construcció de Lluita Internacionalista i de la UIT-QI. Cal trobar l'**equilibri en la intervenció decidida en els moviments sense dissoldre'ns, mantenint regularment la distribució de la premsa i els materials del LI i la UIT-QI, convidant a les activitats i reunions.** Aquest treball de construcció també cal sistematitzar-lo, i en conseqüència, requereix un temps de dedicació. I com que el temps no és

il·limitat, pot ser necessari treure'l de la intervenció en moviments, perquè **l'activisme sense construcció no permet avançar.**

Resolució sobre tasques

El Govern del PSOE-IU/Podemos es manté fent equilibris per tirar endavant una política que continua encobrint l'estat monàrquic, repressor i centralista, que posa la política econòmica i els Fons Europeus al servei del gran capital, i que davant de la pandèmia aplica molt de control social i poc d'inversió a la sanitat pública. El principal argument del govern Sánchez-Díaz és que seria pitjor amb un govern de la dreta. Si per tirar endavant lleis i el pressupost li és essencial el suport parlamentari d'una ERC lliurada a reconstruir l'autonomisme malgrat la repressió, el flanc social el cobreixen les direccions de CCOO i UGT, signant l'augment de l'SMI, l'acord a pensions, l'Icetazo o negociant la reforma laboral. Aquests acords lliguen de mans CCOO i UGT, cosa que permet que a la seva esquerra estiguem vivint una reestructuració i un avenç del sindicalisme combatiu. El desgast de l'ala esquerra del govern va provocar la dimissió de Pablo Iglesias, que deixava les portes obertes per a una nova refundació del PCE, IU i Podemos al voltant de Yolanda Díaz.

1. En defensa dels llocs de treball contra el desmantellament industrial. Intervenir en aquestes lluites per la defensa dels llocs de treball, propaganditzant sortides de fons com la nacionalització sota control obrer i l'escala mòbil d'hores de treball amb el mateix salari, que avui són més comprensibles que en altres moments i poden calar. Necessàriament, la defensa dels llocs de treball xoca amb la continuïtat de les reformes laborals que faciliten l'aplicació a la carta dels plans patronals i els acomiadaments. Exigir la derogació immediata de la reforma laboral del 2012 és essencial per frenar la voracitat empresarial. És imprescindible lluitar per la recuperació de la democràcia obrera, amb assemblees, comitès de vaga elegits i revocables, que busquin sense sectarismes la màxima unitat de classe per a la lluita, no per a la signatura conjunta de la venda de

llocs de treball o de la pau social, o que deixi abandonades als i a les treballadores de les subcontractes. Davant del fre que imposen les direccions de CCOO i UGT, busquem la unitat més àmplia del sindicalisme combatiu al voltant de la lluita, la defensa de l'assemblea i el comitè de vaga electe. Impulsem la **unificació de les lluites**, començant per les de l'empresa matriu amb les seves subcontractes, per seguir amb les del sector o les de la comarca... per **convertir la lluita obrera - sense perdre aquest caràcter, la seva forma de lluita i organització- en lluita social i política**, per la implicació de sectors amplis de suport a la **vaga general**.

2. Enfrontar els governs en defensa d'una sanitat, educació i serveis 100% públics. El patiment provocat per la pandèmia i la política dels governs ha fet sentir la **necessitat d'una sanitat pública i, per extensió, una educació i serveis públics**. És urgent un pla de xoc amb fortes inversions que permetin un increment de personal i recursos, l'estabilitat del personal interí contra l'Icetazo, així com la lluita contra les externalitzacions i la privatització de serveis. Donem suport a la coordinació de la lluita, tant al pla sindical com a la Taula sindical de Catalunya, com al social a la **Plataforma en defensa dels Serveis Públics**, encara que seria el treball sindical en aquests sectors el que possibilitaria una vaga del sector públic, com va passar el 28 d'octubre. I continuar intervenint per una Universitat Pública i de qualitat.

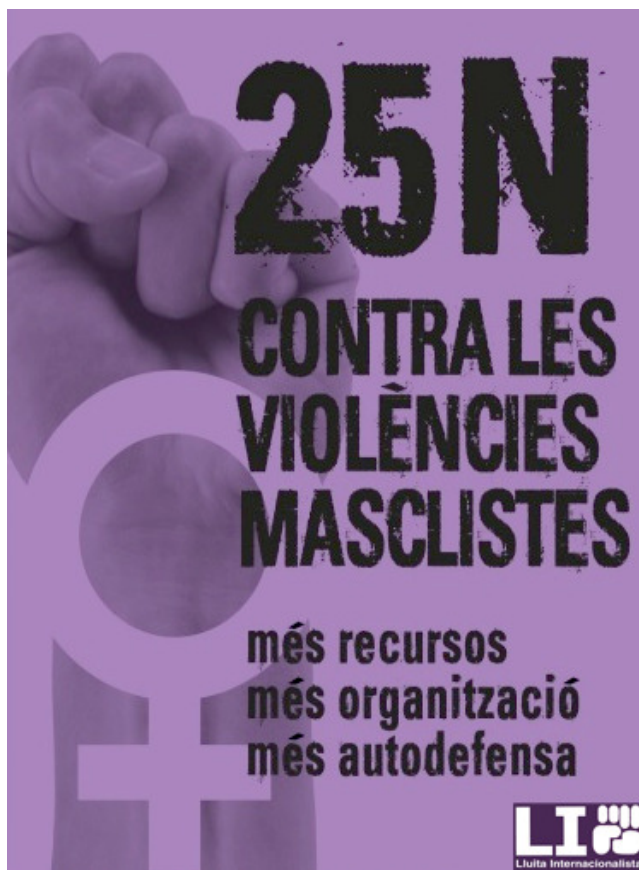
3. Per un pla obrer d'urgència contra la crisi. L'endeutament públic ha pujat a 1'4 bilions i més que pujarà amb la generada pels Fons Europeus. Aquests Fons Europeus estan associats a la implementació de polítiques pro-patronals en matèria de pensions, reformes laborals i política fiscal. A la **defensa dels serveis públics i de tots els llocs de treball**, cal sumar la defensa de salaris i

pensions -contra mesures com la motxilla austríaca o el Pacte de Toledo-, contra la precarietat laboral, pel dret a l'habitatge, contra la pobresa energètica o per la regularització ja de les persones migrades i contra la llei d'estrangeria, en defensa dels refugiades contra l'Europa fortlesa... i exigeixen un **pla obrer d'urgència contra la crisi**. Un pla que entronca amb el **no pagament del deute**, per **impostos als més rics i les grans empreses**. Per la **nacionalització de la banca i sectors estratègics** sota control de les treballadores i els treballadors, que permeti posar tots els recursos al servei del pla, per la **ruptura -des de l'internacionalisme- amb la UE**, propaganditzant la necessitat d'un **govern dels i de les treballadores**.

4. Lluitar contra la repressió del règim, en defensa de llibertats democràtiques i del dret d'autodeterminació dels pobles. L'acord PSOE-IU/ Podemos amb ERC de reconstrucció de l'autonomisme busca derrotar el moviment independentista que va tenir la seva màxima expressió l'1 i el 3 d'octubre del 2017. Hi ha hagut expressions d'una reactivació de la mobilització. Certament la repressió s'està acarnissant en prop de 3500 activistes. Seguim impulsant la **Plataforma 30** com a instrument anti-repressiu que ens obre el diàleg amb sectors del moviment obrer, contra la repressió i en defensa de les llibertats. L'ANC ha pres (Girona 2 octubre) la coordinació de la lluita anti-repressiva. Sense una participació decisiva de la classe obrera i aïllada de la resta de pobles de l'estat, la lluita per la República Catalana no té perspectiva. La repressió contra la causa catalana segueix i es generalitza amb la criminalització de tota protesta. **Per això, la lluita contra la repressió ha de ser l'instrument per avançar en la coordinació tant a Catalunya com cap a una plataforma a escala estatal que fins ara no hem aconseguit.** Per la derogació immediata de la llei Mordassa, llibertat de tots i totes les encausades. Per l'absolució sense càrrecs dels sindicalistes represaliats, particularment del SAT. La repressió ha vingut per quedar-se, i torna a posar al centre la lluita per les llibertats, i molt especialment la defensa del jovent davant la seva constant criminalització.

5. Per l'abolició de la monarquia. El règim, quatre anys després de la repressió a Catalunya, passa hores baixes: un rei emèrit en fugida amb l'ajuda del govern, **els pilars històrics assenyalats** (Felipe González pels GAL, Martín Villa jutjat...), i una crisi institucional galopant (amb els jutges qüestionant al Govern, el seu acord amb ERC o fins i tot contra l'ala IU/ Podemos del Govern. Tal com dèiem a l'anterior Conferència: **«Aquesta batalla anti-repressiva, que implica un posicionament antifeixista, ha d'anar de la mà de la defensa dels drets democràtics i del dret d'autodeterminació, contra el règim monàrquic. No hi ha sortida a les aspiracions dels pobles oprimits sinó entronquen amb la solució a les reivindicacions de la classe treballadora i sectors populars. Però aquestes reivindicacions entren en ruptura amb el capitalisme, per això aquestes dues ruptures -democràtica i de classe- van de la mà i amb mobilitzacions o no serà cap de les dues.** Mantenim una política d'independència de classe respecte al Govern de la burgesia nacionalista a Catalunya per un pla de xoc que atengui les necessitats més urgents de la població treballadora. Per una República a Catalunya, Euskal Herria, Galiza... per una Federació de repúbliques que volem siguin socialistes.» Entroquen amb les feines democràtiques pendents: terra, laïcitat de l'estat, ruptura efectiva amb el franquisme. Qüestionament de l'Església, a més de des de la perspectiva feminista, des de l'enorme poder que manté a l'estructura sanitària i educativa, i els privilegis que gaudeix.

6. Des de sindicats, les plataformes i els organismes unitaris. A nivell estatal, l'organisme que havia estat útil, les *Marxes de la Dignitat* està desaparegut. A nivell sectorial la **COESPE** continua sent referent en la lluita per pensions públiques dignes i contra els plans del govern negociats amb Brussel·les. Continuar la lluita en què intervenim amb l'orientació d'anar a les fàbriques i sindicats perquè prenguin les reivindicacions.

Per més que avui estigui en hores baixes des del pic que va tenir a les mobilitzacions del *Black Lives Matter*, el **treball en immigració**, en suport a les lluites per la regularització en plena pandèmia, l'empadronament i els papers, la sanitat universal o contra el racisme policial i les batudes, pel tancament dels CIES -únic servei públic per als immigrants obert ara... i en darrer terme, per la derogació de la llei d'estrangeria, en defensa de la unitat de la classe obrera, és essencial.

Les reivindicacions feministes recorren tots els eixos d'intervenció, tant els laborals i les pensions, com els de defensa de la sanitat pública, com la lluita contra les violacions i la violència de gènere.

És, a més, un moviment que travessa l'estat i enllaça amb les lluites internacionals tant del *#vivasnosqueremos*, com de la *Marea Verde* a favor de l'avortament a Argentina, i arriba a Polònia. És doncs fonamental aprofundir la intervenció en el **moviment feminista i LGBT**, com en aquests darrers anys al 8M o contra les agressions masclistes i lgbtifòbiques, des d'una posició de classe.

Així mateix, aprofundir la intervenció en el **moviment pel dret a habitatge** des dels organismes ja existents. I avançar en el suport als moviments contra el **canvi climàtic i la destrucció ambiental capitalista**.

7. Construir l'alternativa revolucionària. Impulsar un front per la doble ruptura. La discussió amb la CUP és que lluitem per construir una alternativa, no per ser el furgó d'esquerres d'ERC i JXC, i que aquesta alternativa no és possible aixecar-la sinó és enfrontant la política del govern autonomista d'ERC i JXC, no només per la seva indecisió amb l'estat, sinó per la seva política econòmica neoliberal, que l'allunya de la classe obrera catalana, sense la irrupció de la qual la República no existirà. Per això exigim una vegada i una altra un gir a l'esquerra de la CUP- UNCPG, que s'impliqués a fons en les lluites obreres i populars. Necessitem una política també cap a Podemos per entroncar amb els sectors d'esquerra que hi puguin trencar, com va ser *Anticapitalistas*, fins i tot mitjançant la CUP-PR: és urgent la construcció **d'un espai a l'esquerra d'IU/Podemos** (o de la seva nova refundació sota Yolanda Díaz), **un front polític de doble ruptura**.

8. Impulsar l'internacionalisme i la construcció de la UIT-QI. Els confinaments i la COVID han marcat la lluita de classes, frenant els aixecaments populars anteriors, que com al Líban, Xile o Colòmbia havien aixecat el cap. Acompanyar aquests processos és fonamental per a la construcció de LI i de la UIT-QI. Així mateix, cal avançar en agrupaments revolucionaris contra les falses polítiques de la nova esquerra (bolivarians, neo-estalinisme...), com el FIT-U a Argentina. Internacionalitzar LI és respondre sistemàticament a aquestes lluites i a les campanyes que s'impulsen des de la UIT-QI, participar dels seus organismes com CEI i SI i en les iniciatives de les seves seccions, així com col·laborar com es fa en la seva construcció.

21/11/2021

6. Programa d'acció per enfrontar el Govern, la patronal i el règim

(Adaptació del Programa de Transició en la situació actual a l'Estat Espanyol -provisional-)

1. Per un pla obrer contra l'atur i la precarietat.

- **Contra els tancaments i acomiadaments.** Defensa de tots els llocs de treball. Nacionalització sense indemnització i sota control obrer. Reindustrialització i reconversió del sistema productiu de manera sostenible ecològicament i dirigit a satisfer les necessitats socials.

- **Prou divisió de la classe obrera.** Fora ETTs i subcontractacions. Unitat de tots/es les treballadores: mateix sostre, mateix dret. Integració de subcontractes i ETT's a la plantilla principal de l'empresa. **Precaris a fixos. Derogació de les reformes laborals.**

- **Unir les lluites.** Davant de la negativa dels grans sindicats a impulsar i unir les lluites, necessitat de creació de comitès de vaga directament elegits en assemblea. Unitat del sindicalisme combatiu. Cap a la vaga general.

- Repartiment del treball entre els braços disponibles amb el manteniment del poder adquisitiu dels salaris: escala mòbil d'hores de treball i aplicació de l'IPC a salaris. En aquest camí defensem l'exigència de 35 hores, sense pèrdua de salari ni còmput anual. Salari mínim de 1.200 euros (segons la carta social europea).

- **Contra la precarietat laboral.** Regularització dels i les treballadores domèstiques i de cures. Contractes a temps complet estables.

No a les privatitzacions. Defensa dels serveis públics: sanitat, ensenyament, serveis socials, transport... Pla de xoc per potenciar els serveis públics i abordar la dramàtica situació que viuen amplis sectors de la classe obrera i sectors populars.

- **Augment de plantilles i recursos** per abordar les necessitats del sistema de salut públic.

- Per la **retirada de les patents** a les vacunes i altres mitjans necessaris per tallar la pandèmia. Acabar amb la privatització/externalització de serveis. **Internalització** a les administracions públiques de les empreses subcontractades (061, 112, transport sanitari, SAD...). Suport als familiars cuidadors. **Per una sanitat pública i universal.**

- **No més precarietat a l'administració pública:** integració d'interines/ins a personal fix.

- **Prou subcontractació dels serveis socials i sociosanitaris:** residències, atenció a la infància...

- **Ni un euro públic per finançar empreses privades.** Prou finançament de l'escola i sanitat privades concertades.

- **Per un augment en l'oferta de places de formació professional, 100% públiques,** amb possibilitat de sortida laboral a empreses públiques.

Defensa del dret a un habitatge i als subministraments bàsics.

- **Prohibició dels desnonaments.** Prou especulació amb l'habitatge, control de preus i lloguers –que no superin el 20% del salari–. **Expropiació dels pisos dels grans tenidors** immobiliaris per impulsar una xarxa pública de pisos amb lloguer social. Prou repressió sobre el moviment solidari contra els desnonaments.

- **Intervenció dels preus i prohibició del tall de subministraments bàsics** (llum, aigua, gas, telefonia...). **Expropiació de les grans empreses energètiques** per posar-les al servei i sota control dels i de les treballadores. **Municipalització de l'aigua.**

Defensa del sistema públic de pensions.

- No a la reforma que vol tramitar el govern. No més retallades de pensions pactades pel Govern amb la UE a canvi dels fons *Next-Generation*.

- Exigència de retorn dels diners de la caixa de les pensions que els diferents governs s'han emportat fraudulentament. Auditoria de la Seguretat Social.

- **Pensió mínima 1084 euros nets (segons carta social europea) i actualització de pensions amb l'IPC real.**

- No al Pacte de Toledo.
- No a la privatització de les pensions: ni pensions privades d'empresa (ni en conveni ni fora) ni Mochila Austríaca.

Plens drets polítics i laborals per als treballadors immigrants.

- Regularització Ja!
- Fora la política criminal de les deportacions «en calent».
- Fora els acords de la UE amb el Marroc o Turquia perquè actuïn com a policies exteriors de la UE. **No a l'Europa Fortalesa.** Tancament dels CIEs
- Fora les lleis d'estrangeria.
- Autòctona o estrangera, la mateixa classe obrera.

Contra la destrucció ambiental capitalista.

- Fora els macroprojectes que contribueixen a la dependència gairebé exclusiva del turisme i que potencien les emissions de gasos amb efecte d'hivernacle (aeroports, ports, BCN-World, JJOO hivern...)
- Transició cap a una **mobilitat sostenible**, prioritzant el transport públic.
- Inversió pública per impulsar la descentralització i la diversificació de les fonts d'energia renovables.
- Energètiques públiques començant per l'expropiació sense indemnització de les hidroelèctriques.

➤ Recursos necessaris per garantir el programa d'urgència:

- Fora les condicions draconianes d'ajustament contra els i les treballadores i les classes populars de la UE.
- Augment d'impostos a les rendes més altes i les empreses grans.
- Expropiació de la banca i les grans empreses sota control obrer, per posar tots els recursos en un pla d'obres públiques i serveis.
- No al pagament del deute públic.

2. En defensa dels drets democràtics

Aturar l'escalada repressiva

- **Llibertat perseguits/des polítics:** els més de 3.500 activistes catalans, bascos, andalusos o gallecs... Retorn dels i les exiliades. Prou persecució contra el dret d'autodeterminació nacional dels pobles.
- **Dret d'autodeterminació** per als pobles i les nacions. Reconeixement de la **República catalana** proclamada l'octubre del 2017 després del referèndum de l'1 d'octubre i la vaga general del 3.
- **Prou persecució contra el sindicalisme combatiu i els moviments socials.** Llibertat sense càrrecs dels activistes de les vagues generals. Prou processos contra el Sindicat Andalus de Treballadors, com a sindicat més represaliat. Prou persecució als activistes contra els desnonaments.
- Aturem l'intent d'il·legalització d' *Izquierda Castellana*. Fora la llei de Partits.
- Prou criminalització i persecució de la joventut.
- Llibertat Pablo Hasel, dret retorn per a Valtònic i altres represaliats.
- Fora la llei Mordassa. Per la unitat del moviment solidari antirepressiu.

Dona. Ni violència masclista, ni bretxa de gènere.

- **Prou violència masclista i patriarcal:** Augment pressupostari d'emergència per combatre la violència de gènere. Diners públics per a prevenció i atenció a les víctimes de violència, no per a més policia. Prou victimització: la culpa és dels agressors, els governs i l'estat.
- **No a la bretxa de gènere.**
- **Avortament lliure, legal, segur, gratuït, universal i a tot el territori.** Fora els objectors de la consciència de la sanitat pública. Educació sexual integral a tots els nivells educatius.
- **Socialització de les tasques de cures i domèstiques.**
- **Per un moviment feminista independent dels governs i de l'Església, antipatriarcal i anticapitalista.**

No a la violència LGBTfòbica. Lleis LGBT i Llei Integral Trans específica

- **Prou de violència LGBTfòbica.** Aprovació i regulació d'una **Llei LGBT** encaminada a posar fi a la violència i la discriminació LGBTfòbica.
- **Aprovació i regulació d'una Llei Integral Trans específica** que, a més d'eradicar la violència que pateix el col·lectiu trans, combati amb polítiques públiques la precarietat laboral del col·lectiu

i, sobretot, de les dones trans. Dotació pressupostària i recursos perquè aquestes lleis no quedin en paper mullat. Denúncia pública dels discursos reaccionaris d'institucions i organitzacions que criminalitzen les dones trans i neguen la identitat de gènere.

- Educació sexual integral a tots els nivells educatius.
- **Per l'organització d'un moviment LGBT independent dels governs, anticapitalista, antiracista i coordinat amb el moviment amb el moviment feminista.**

Universitat i investigació públiques i de qualitat

- **Per una universitat 100% pública, de qualitat, gratuïta i feminista.** Fora els bancs i les empreses de la universitat i dels nostres plans d'estudi. Derogació del Pla Bolonya i lluita contra el model 3+2. Acabem amb les taxes universitàries inaccessibles per a la classe treballadora. Fora la Llei Castells. Democratització dels òrgans de decisió a les universitats.
- **Investigació pública de qualitat. Estabilització amb sous i amb condicions laborals dignes del personal investigador.** Lluita contra la usurpació del coneixement generat a les universitats públiques per part de les empreses privades. Per un procés públic integral des de la generació del coneixement a la seva materialització en forma de servei o producte útil per a la societat.
- **Defensem el dret a l'organització de la mobilització estudiantil en assemblees de base mitjançant mètodes democràtics** allunyats de les tendències burocràtiques i sectàries.
- **Prou repressió i persecució a la joventut: absolució ja de totes les companyes judicialitzades per lluites** (27 i més, *La Pública a Judici*, etc).
- **Per la unitat del moviment estudiantil i la classe treballadora**
- **Per una joventut organitzada i combativa, que lluiti contra la precarietat laboral, la privatització de l'educació i contra la criminalització.**

Abolició de la Monarquia.

- **Detenció i judici de Joan Carles i altres membres de la família reial** implicats i implicades en casos de corrupció i espoliació dels seus col·laboradors i protegits.
- **Ruptura amb el règim del 78 i amb el franquisme que perviu a l'aparell de l'Estat.**
- **Investigació i càstig als responsables de la repressió sota el franquisme i en la falsa transició democràtica** (Martín Villa...).
- **Dissolució de la Guàrdia Civil i de l'Audiència Nacional.**
- **Separació real i efectiva de l'Església i l'Estat: laïcitat plena.**

3. Solidaritat internacionalista amb els i les treballadores i els pobles oprimits. A baix els acords imperialistes:

- **No a la UE, OTAN no, bases fora!**
- **No a les intervencions militars de l'imperialisme en qualsevol cas. No als enclavaments colonials.**
- **Immediata condonació de tot el deute exterior.**
- **Solidaritat amb els i les que lluiten contra tota explotació i opressió** (des de Palestina, a Kurdistan, Síria, Líban, Sàhara, amazics, uigurs, Xile, Colòmbia, pobles originaris...)
- **Recuperem l'internacionalisme proletari. Per la reconstrucció de la IV Internacional.**

Govern dels Treballadors.

Abolició de la Monarquia.

**Per una Federació de Repúbliques socialistes,
lliures i iguals de l'estat espanyol actual.**

No a la Unió Europea.

Per una Europa dels i de les treballadores: Unida i socialista.

21/11/2021

Puedes suscribirte a nuestra revista mensual (a escoger versión en castellano o en catalán) enviando tus datos al apartado de correos y haciendo el ingreso por un año en la cuenta corriente: **ES64 2100 3459 3821 0022 0515** (25 euros si tenemos que mandártelo por correo dentro del Estado español). La suscripción de entrega en mano es de 17 euros, y podéis hacerla poniéndoos en contacto con cualquier militante del grupo.

Publicación mensual de Lucha Internacionalista. Dip. legal B-38619-2005
Lucha Internacionalista no se hace responsable de la opinión expresada en los artículos firmados.

Lucha Internacionalista es una organización trotskista. Nuestro objetivo es la revolución socialista, para acabar con el capitalismo y construir el socialismo. Impulsamos la lucha obrera y joven, y la democracia obrera. Defendemos el derecho de autodeterminación de los pueblos, que es negado por el Estado Monárquico, un régimen que hay que abolir. Nuestra lucha es internacionalista: impulsamos la reconstrucción de la IV Internacional.

Aquí nos encuentras

- LUCHAIINT@TELEFONICA.NET
- [LLUITA.INTERNAZIONALISTA](https://www.instagram.com/LLUITA.INTERNAZIONALISTA)
- [@LUCHAIINT](https://twitter.com/LUCHAIINT)
- [@LINTERNACIONALISTA](https://www.facebook.com/LINTERNACIONALISTA)

